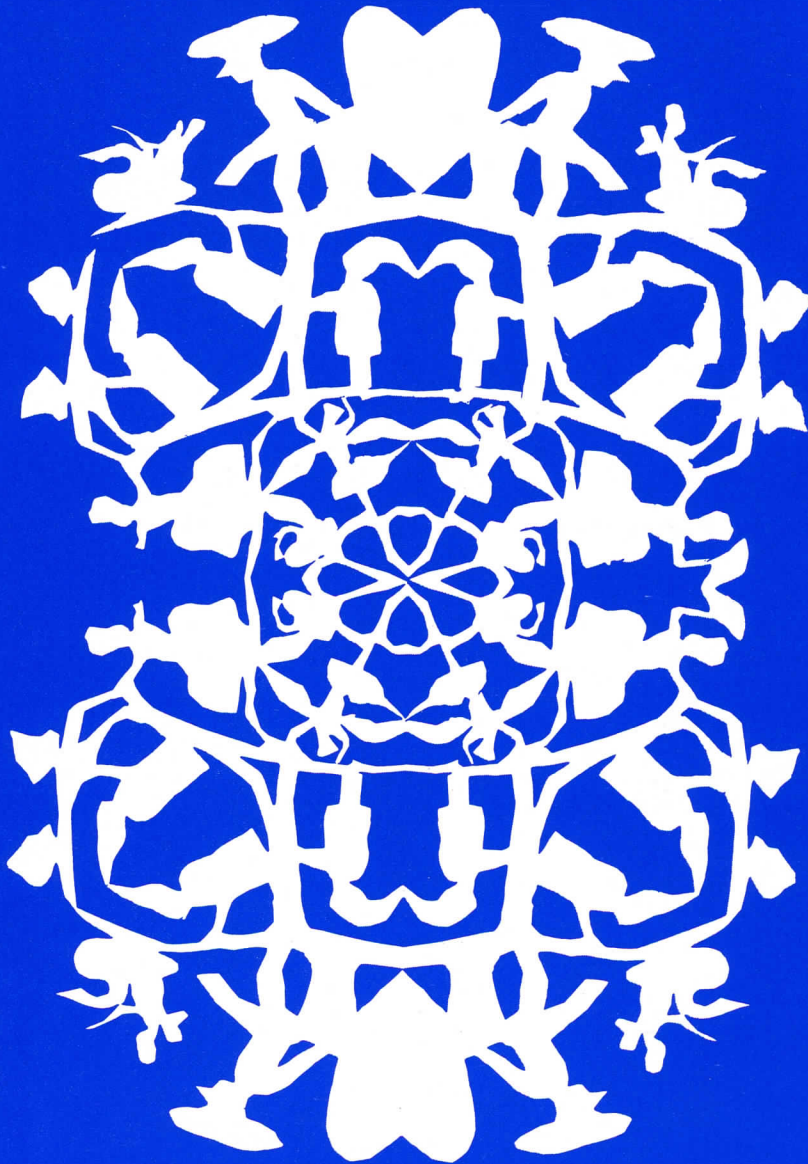

Det er ganske vist...
H.C. Andersen

AARHUS TEATER SCALAFOYEREN

RIDDERSPORE

Mærk det, I små og store,
som aksle eders skind,
ét er en ridderspore,
et andet – riddersind.

Ruth Maisie

Også ord har vinger

Da H. C. Andersens eventyr *Det er ganske vist* udkom i 1852 skulle udtrykket »det er ganske vist« snart blive almindelig kendt.

På dansk stammer det imidlertid fra et skuespil af Carsten Hauch - *Den hjemkomne Sømand*, der blev opført på Det kgl. Teater i 1844, men det var H. C. Andersen, der for alvor gjorde citatet benyttet - og bevinget.

I den romerske digter Virgils nationale epos *Æneiden* forekommer udtrykket - »rygtet vokser, mens det løber«, hvilket svarer til H. C. Andersens udgang på historien - »en lille Fjer kan nok blive til fem Høns«.

H. C. Andersen:

Hvem jeg har seet og talt med en enkelt Gang, dens Ansigt husker jeg siden tydeligt, jeg har fuldkomment Speilbilledet i mig, derimod, mit eget Ansigt, skjønt vor Herre og alle Folk veed at jeg speiler mig tidt nok, kan jeg slet ikke huske; det samme er ogsaa Tilfældet i aandelig Henseende.

Jeg troer at have et Begreb, og det endogsaa, et temmeligt klart, om de fleste af mine Bekjendteres Character, derimod er min egen mig ganske uforklarlig. . . .

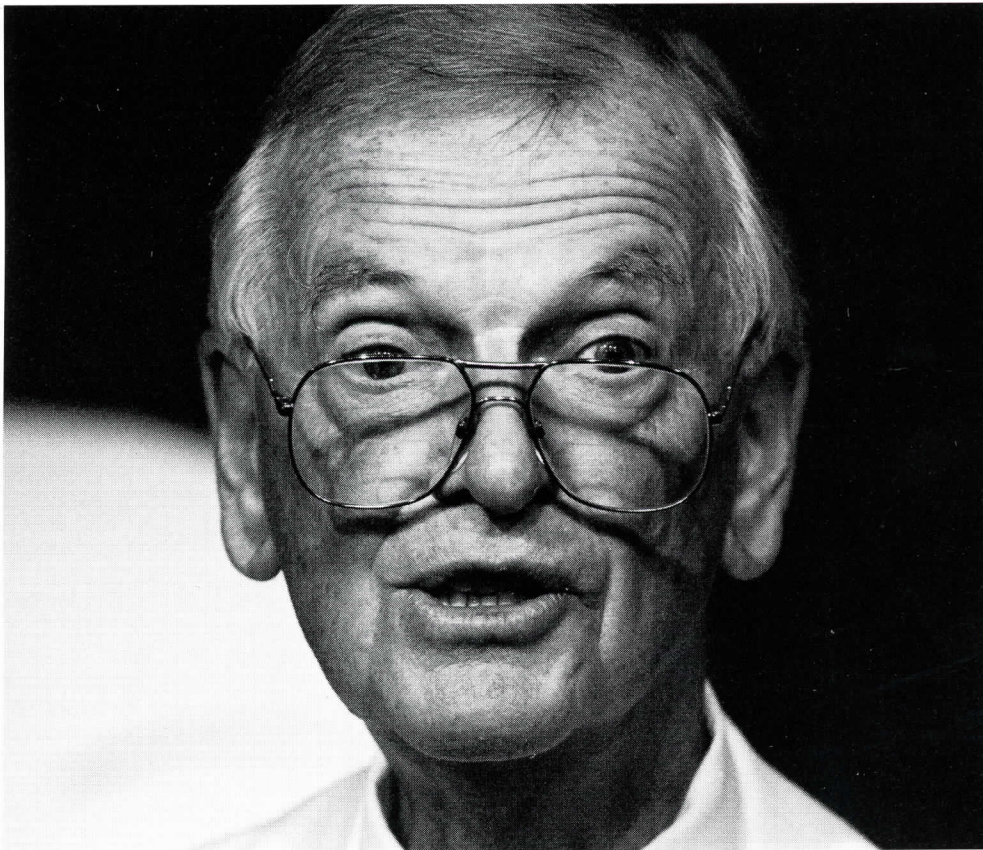
. . . Dag for Dag bliver alt mere og mere Poesie for mig; Poesien træder ind i mit Liv, og mig synes, at selve Livet er et stort underligt poetisk Digt. Jeg føler at en usynlig, kjærlig Haand styrer det Hele; at det ikke er et blindt Tilfælde der har ført mig frem, men at et usynligt Faderhjerter har banket for mig! - Har jeg nogen gode Sider, som jeg vist har, er det virkelig slet ikke min Fortjeneste, jeg har ikke kunde handle anderledes, derimod kunde jeg ofte have været stærkere og bedre, jeg lader mig altid henrive af Indtrykket. -

GODT RÅD

Går du på glatis og falder, min ven!
Le med de andre og – rejs dig igen.

Jette Sievertsen

Jørgen Fønss

Andersen fortalte under en rejse William Block, at han engang fik et brev fra en dame på landet, der begyndte med: »Højtærede Hr. Professor!« og endte med: »O søde, elskede Hans Christian! Kom! O, kom! Vi skal have det saa dejligt sammen.«

★

»En anden gang,« fortæller William Block, »kom der en ung Dame med brændende Øjne op til H. C. Andersen. Hun introducerede sig med at bede ham om at skrive et Digt til hendes Moder; men lidt efter lagde hun sig paa Sofaen og sagde: »Andersen, jeg elsker Dem! Gjør ved mig, hvad De vil!« Andersen blev meget forskrækket og søgte at faa hende til at gaa. »De er syg,« sagde han, »De gør bedst i at gaa hjem.«

»Oh nej, oh nej – jeg vil blive,« sagde hun. Andersen talte til hende om hendes Moder og saadan, og da det ikke lod til at hjælpe, befalede han hende at gaa. Da blev hun saa flyvende gal og sagde til ham: »Nu hader jeg Dem! Jeg hader Dem; jeg kan ikke sige, hvor jeg afskyr Dem, uh – De er saa mager, saa mager!« Med disse ord gik hun og smækkede Døren i efter sig.«

★

Ved et taffel hos Frederik VII, der holdt af at drikke sine gæster på pelsen, havde Andersen fyldt vand i sit grønne rhinskvinsglas og var i den tro, at ingen havde bemærket det. Lidt efter kom en lakaj til ham med den besked, at kongen ville drikke et glas med ham. Andersen rejste sig, hævdede sit glas og ville tømme det, men i det samme satte kongen sit glas hårdt i bordet og råbte: »Når man drikker med sin konge, så snyder man ikke!« »Deres Majestæt!« svarede Andersen. »Når jeg drikker med min konge, så bliver vand til vin.« »Det var sgu godt svaret!« råbte kongen, »så skal du slippe for videre.«

Ærteblomst

Den fineste blomst med bedste villie,
tit ender som bælg med en stor familie.

Caspar Koch, Bodil Heister

I dansk kulturhistorie virker få begivenheder så betagende som H. C. Andersens fremtræden på den kunstneriske skueplads.

Denne mærkelige, kantede dreng, der 14 år gammel sagde farvel til Odense og tog dagvognen ind i den usikre, københavnske fremtid med 10 rigsdaler på lomme, fortryller os ved sit mod, sin følsomhed og sin gudhengivne, optimistiske skæbnetro. Vi strejfes uvilkårligt af den charme, hvormed han gjorde indtryk på sin samtid.

H. C. Andersen kunne bruge sine øjne. Han huskede en detalje med forbløffende nøjagtighed og havde en sans for figuren og det landskabelige,

Billed-digteren

som tilførte hans digtning noget selvset og slidbart. Litterært blev den mundrette tone hans speciale, men der, hvor hans kunst når højest, og tanken indgår suveræn forbindelse med den daglige tale, er der også altid et udpræget visuelt element til stede. Ja, det er et spørgsmål, om ikke en billedkunstnerisk indstilling omformet til litteratur er den meget væsentlige årsag til den lethed hvormed hans digtning – trods de ofte mangelfulde oversættelser – har passeret landegrænserne. Folk forstod måske ikke helt den sproglige eller fi-

losofiske finesse, men selve *billedet* gik ind; og mon overhovedet nogen anden digter, inklusive William Shakespeare og Charles Dickens, har efterladt sig så mange *figurer*, som til stadighed indgår i daglig tale og bevidsthed?

Tingene og personerne i hans fortællinger virker så fundamentalt synsoplevede, at man skulle tro, han havde tegnet eller klippet dem først – hvad han også af og til har. I romanen »Improvisatoren« (1835), hvor hans evner for første gang udfoldede sig virkelig overbevisende, er den billedmæssige

indflydelse endda så stor, at man kan påvise, at flere af naturskildringerne ligefrem er skrevet over de landskabs- og arkitekturtegninger, han hjemførte fra Italien. Han havde, som allerede kunstnerkammeraterne i Rom sagde 1833, en malers øje, og at hans brug af de billedmæssige virkemidler er en vigtig del af hans originalitet som digter, understreger Vincent van Gogh i et brev til broderen 1877, hvor han skriver, at Andersen havde »åme d'artiste«, og dermed menes en bildende kunstners sind.

Kjeld Heltoft
(H. C. Andersens
Billedkunst 1977)

Mit aandelige Photographie

Yndlingsfarve	blaae
Blomst	Mosrose
Træ	Bøg
Gjenstand i Naturen	Havet
Time paa Dagen	Skumringen
Parfume	frisk Luft
Juvel	Diamant
Navn	Ingeborg
Billedhuggerarbejde	Thorvaldsens Jason
Maler	Carl Bloch
Digter	Øehlenschläger
Forfatter	Fru Gyllemborg
Romanheltinde	Sophia Viremoes Else
Bog at gennemblade i ledig Time	Conversations Lexicon
Epoke under hvilken jeg kunde have levet	før Syndefaldet
Hvor jeg helst vilde boe	Rom
Fornøjelse	Læsning
Beskjæftigelse	Drømme Livet som (?)
Charactertræk hos et Menneske	Godhed
Hvad jeg foragter meest hos et Menneske	Løgn
Hvem jeg helst vilde være naar jeg ikke var mig selv	H. C. Andersen
Mit Begreb om Lykke etc.	Tilfredshed
Om Ulykke	Blindhed
Hvad jeg frygter meest	mig selv
Hvilket Træk der er det meest fremtrædende i min Character	Hæftighed
Mit Livsmaal	at være lykkelig.
	H. C. Andersen

AGURKEBLOMST

En ser man født for prosa og én for poesi,
én skabtes for agurker og én for potpourri.

RECENSION

Vel rødmer Land og Hav ret smukt i Aftensolens Flamme,
men ak, Maneren, mærker man, bestandig er den samme.
Original er Solen ei, hvad saa den er forresten;
bestandig staaer den op i Øst, og synker ned i Vesten.
Saa komme Nattens Stjerner frem, men man sig ret maa harme,
de skinne vel, men Alt er koldt, der er ei Liv, ei Varme.
En Nattergal ret snurrtigt slaaer sin Trille hist bag Muren,
men der er ei Methode i, det er jo reent Naturen;
desuden er den altfor ung, har neppe Duun paa Hagen,
og havde Sangen ingen Feil, saa sang den nok om Dagen.
Nu staaer da ogsaa Maanen op, og den er ei saa ilde,
var den dog bare altid rund, og ikke skifte vilde.
Høit skummer Bølgen, men for stærkt, den maa sig moderere,
– det Hele røber vel Genie, men heller ikke mere!

HUS-VERS

Hvo Huus vil sætte, som hver ham raader,
Det hverken Huus eller Eier baader.

Hvo efter hver Mands Raad sit Huus vil bygge,
Han faaer derudaf kun et kroget Stykke.

Hvo der vil sætte Huus efter hver Mands Sind,
Han bygger et Huus hen i Veier og Vind.

Hjemmet

Når hjemme man på gadens bræt
får savspån blæst i øjet,
forstyrres i sin fortovsret,
så er man misfornøjet;
man finder meget ferskt og tamt
og småligt, rent forbandet,
sit trapperækværk vådt og klamt –
– Uh! det er fødelandet!

Man rejser – og som det går frem,
erindrings-englen kommer,
han synger om det kære hjem,
om solskin der og sommer,
om vintertid med stjerners pragt;
hvad bittert er, vi glemme;
og i vort modersmål er lagt
et kys fra moder hjemme!

Flyv verden rundt på dampsnel båd,
vor fart er længselsblandet,
os binder en elektrisk tråd
altid til fædrelandet;
jo længer bort, des mere fin
vil tråden blive spundet;
du blodets hjem, den magt er din,
dybt i naturen grundet!

H. C. Andersen

Øverst: Caspar Koch, Ruth Maisie, Jette Sievertsen. – Nederst tv.:
Caspar Koch, Jette Sievertsen. – Nederst th.: Jørgen Fønss, Ruth Maisie

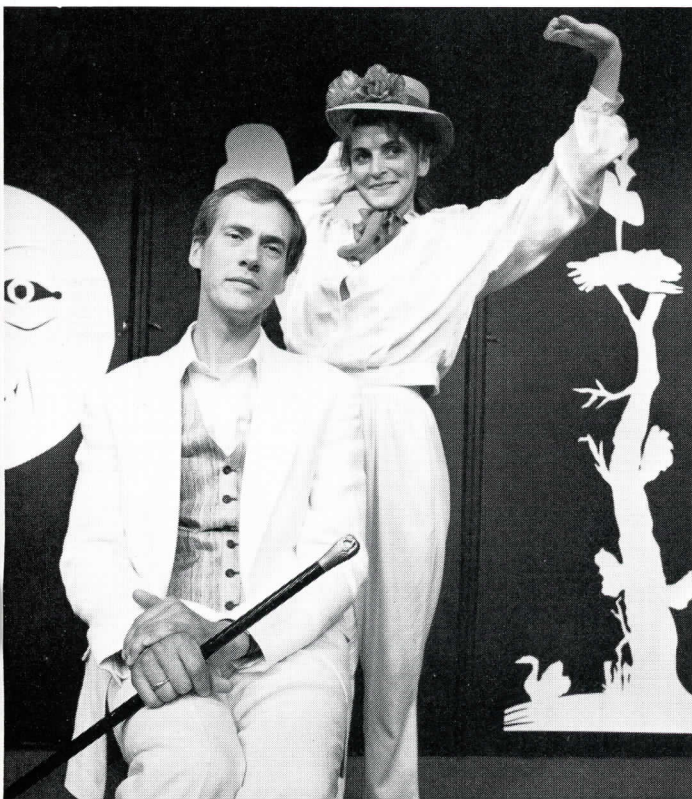
Taer Du en Ting med det Onde,
saa støder Du snart paa Grund;
taer Du en Ting med det Gode,
med Hjerte og Barnemund,
saa følger Dig hele Verden,
selv den arrigste lille Hund.

– »De er min Gudinde i Dansen!«
– »Det sagde De igaar til Jomfru Hansen!«

– »Dame! vil De H...
– »Herre! hvad sk...

SNEGLEN

Den våde, sorte snegl ved rosen sad
og ærgred' sig; ham godtfolks tale stødte:
De kaldte rosen smuk, fy, jeg må spytte!
Nu har jeg sat mit mærke på dens blad.

MO'ERLILLE SIDDER MED BRILLER PAA

Mo'erlille sidder med Briller paa,
fortæller om gamle Dage,
de Rollinger lytte, store og smaa,
de høre om Trolld og om Drage.

Uh, uh!

– I Bjerget der sidder en fangen Mø,
da kommer en Prinds over saltens Sø,
og snart maae Trolldene sukke,
thi han løber af med den Smukke.

Men Skoven er sort og Veien er lang,
og Troltdøiet udspeculeret,
faaer fat det i Prindsen en eneste Gang,
ja saa er han rigtig leveret.

Hu, hu!

Nu kaster han Hjelmen – den blev til et Bjerg,
derover kommer ei Trolld eller Dverg,
det gloende staaer og lyser,
saa hele Troltdøiet gyser.

Nu holdes der Bryllup paa Slottet da,
der dandse ni Kongeriger,
der dandses, saa Skoesaalerner falde a'
de allerdeiligste Piger.

Hu, ha'

Der leves saa fiint, der leves saa flot
med røde Roser og Æblecompot,
det straalder med hele Kraften,
det varer ved til iaften.

DA JEG SAAE HENDE IGJEN

Vi saaer hinanden efter mange Aar;
jeg saaer – i Dybet, da jeg saaer i Øiet!
Min Tanke aldrig hun at vide faaer,
vi hilse, vi vare saa fornøied'.

Det var et kort Minut og dog saa rigt,
en Duft af Blomster strømmed' mig imøde!
Jeg tænkte paa – en Sang, et Ungdoms-Digt,
jeg nynnede den – og mine Kinder gløede.

DEN BEDSTE DRØM

Hvad Hjertet her sig klynger til,
det lægges snart i Kiste;
selv Venskab er et Gaadespil,
hvor Traaden let kan bryde.
Den bedste Drøm dog Hjertet veed,
det Drømmen er om Kjærlighed,
den skal man drømme jo som ung,
hvert Hjerte til den trænger,
den er saa smuk og dog saa tung,
at tidt den Hjertet sprænger.

and mig give!«
Enden blive!«

– »De kommer til mig! o Trylleri!«
– »Nei, Verset er ene Skyld deri.«

Tilfreds i sit Hjerte og glad i sit Sind,
den Rigdom faaer Roserne frem paa din Kind,
hvad hjælper om Verden for Foden Dig laae,
hvad hjælp om selv Du fik Guld kronen paa,
nar ikke Hjertet i Glæde kan slaae.

»Man kan ikke alle være af Adel!
Nogen maa gjøre gavn,
som man siger.

Neapel, d. 23. februar 1834.
Til Henriette Wulff.

[...] Italien lader sig ikke beskrive! Egnene maa sees, Luften indaandes, den er som de saligste Kys! man kan blive gal derover. Af alle de Stæder jeg nu har seet, staaer Neapel øverst, dens Omegn rivaliserer kun med Genuas. Hvilket Held er det dog for os: i flere Maaneder har Vesuv været meget uroligt; Nat og Dag vælter Røg og Lava ud af Krateret; – flere Gange har der staaet en ild Søile paa henved 100 Favnes høide op i Luften; jeg har endnu kun seet det blusse og hver Aften en migliebred Ild-Strøm, glødende og blodrød vælte ned af Bjerget. Det er et forbausende Syn! Igaar spadserede jeg alene til Portici og Herculanium, hvilede mig ved Foden af Vesuv; da rystede Bjerget, jeg kan ikke forklare det, den blege Flamme spillede i Solskinnet med den sorte Røg og det lød i Luften fra den rislende Lava, som tusinde Fugle slog med Vingerne.

Imorgen bestige vi Bjerget, men Krateret kan ingen i denne Tid komme til, thi store gløende Stene kastes bestandig i Luften og den brændende Lava koger i Spalterne. Øerne heromkring see ud som svømmende Skyer, Børnene ere raphaelske Engle og Madonna aabenbarer sig i de smukke Qvinder. – Jeg kommer nu lige fra Theatret ST Carlo hvor jeg har hørt den berømte Madam Malibran i Bellinis Opera »Norma«. Det var et Menneske-Hjerte opløst i Toner, jeg kom til at græde, Folk jublede Bifald, men Een – tænk dog –

Een peeb! Een peeb hver Gang at Hjertet var ved at opløses i Salighed. Hvor kan dog Menneskene være saa onde? Da jeg gik ud af Theatret stod Folk i en Klynge, Vesuv kastede Ild mod Himlen, Søen lyste deraf, Maanen skinnede saa uendeligt klart, som var det Dag og en stor Tremast fløi ind i Havnen, thi det stormer stærkt. Her, her er mit Fædreland, thi her føler jeg mig hjemme! men om fire Uger skal jeg bort, da er min smukke Drøm forbi! Da gaar det mod Norden! Dog, Norden er Rom, Florents og Venedig.

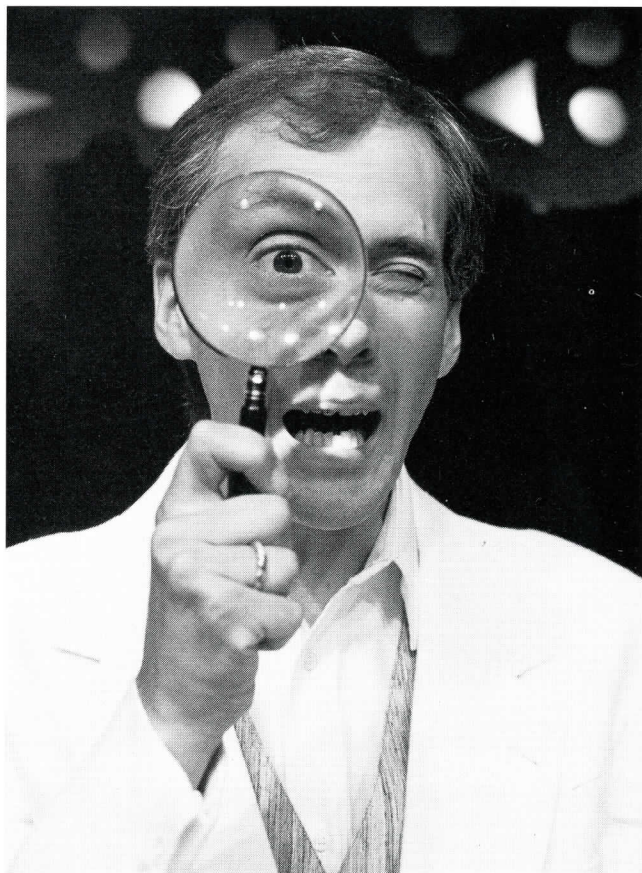
Naar jeg dør engang vil jeg spøge i Neapel, her er især Natten saa uendelig [smuk]. Nu sidder jeg paa mit Værelse, Klokken er snart 12, jeg har ladet min Tjener hente mig i Dag en Flaske Lacrymæ Christi, det er første Gang jeg smager den, Vesuv stikker deri. Skaal min kjære, trofaste Søster!

Hør, nu synge de Serenade paa Gaden! der spilles Guitar! – Nei det er ogsaa altfor deiligt! Min Sjæl er saa fuld af Kjærlighed, længe har jeg ikke været saa lykkelig som i dette Øieblik! min Smerte er knusende naar jeg lider, men min Glæde er ogsaa navnløs naar jeg er glad. – Sydens Varme ruller i mit Blod og dog skal jeg – døde i Norden! – Der staaer i Bibelen, at den som har smagt det himmelske Brød, kan aldrig vederqvæges med det jordiske! saa bliver jeg det da aldrig i det kolde Land hvor jeg skal høre hjemme. Dog Gud være lovet, jeg har dog følt og seet Himlen; om den vil jeg drømme, om den vil jeg synge.

Gråt vejr

Den våde tåge hænger dorsk over mark og by,
det gider ikke regne engang fra sorten sky;
selv gårdens ænder ligger så tavse hver og én,
med hovedet bag vingen og ligner kampesten.
Ja bedstemo'er i stolen smånikker, sover ind;
den smukke datterdatter, med hånden under kind,
har gabet fire gange, jeg ved, hvad det spår,
se, over brystet falder det lange, gule hår.
Jeg selv sidder søvrig med benene på tværs,
jeg gider ikke læse i mine egne vers!

H. C. Andersen (1829)

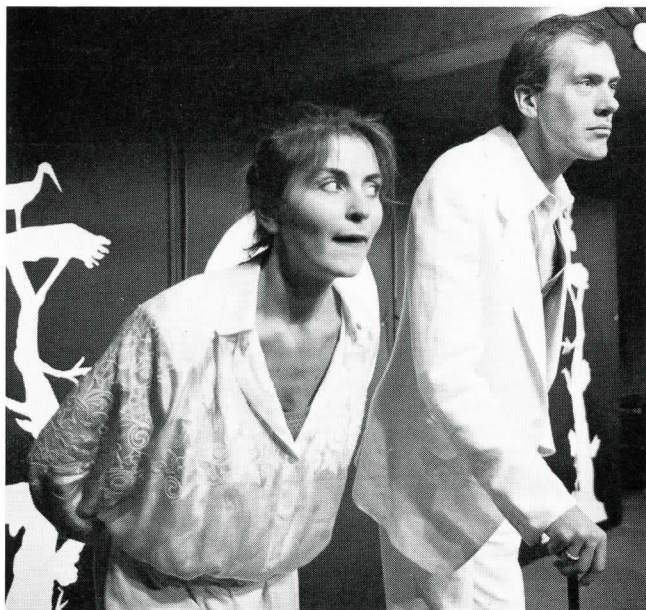

Caspar Koch

Ruth Maisie

Giv ikke Sorgerne
Huusrum et eneste
Øieblik at de ikke bliver
hos dig hele Livet
igjennem.

Øverst: Ruth Maisie. I midten: Jette Sievertsen, Caspar Koch.
Nederst: Jette Sievertsen

Paris, 1843.

Til Henriette Wulff.

Den 29 April.

Iaften erfarer jeg – ikke fra mine Venner, thi jeg har intet Brev seet – men af Berlings Avis at Agnete er opført og udhysset! – det maatte den blive, ved næste Forestilling pibes der! – Men mit Arbeide fortjener det ikke! – Det er et Digterværk! – Gid aldrig mit Øie maa see det Hjem, som kun har Øine for mine Feil, men ikke Hjerter for hvad Stort Gud har givet mig! – Jeg hader hvad som hader mig, jeg forbander hvad som forbander mig! fra Danmark kommer som altid de kolde Luftninge, som forstene mig ude! De spyttede paa mig, de trampe mig i Dyndet, jeg er dog en Digter-Natur, som Gud ikke gav dem mange af! – Men som jeg i mit Døds Øieblik vil bede ham, aldrig give dette Folk, – O hvilken Gift er der ikke i disse Timer i mit Blod! – da jeg var ung, kunde jeg græde, nu kan jeg det ikke, jeg kan kun være stolt – hade – afsky! give min Sjæl til onde Magter for at finde et Øiebliks Vederqvælgelse! – Her, i den store fremmede By, staae Europas bekendteste og ædlest Aander kjærligt omkring mig, møde mig som Beslægtede; og i mit Hjem, sidder Drengene og spyttede paa mit Hjertes bedste Skabning! – ja, om end efter min Død, jeg skal

dømmes som her i Livet, jeg siger: De Danske kunne være onde, kolde, sataniske! – et Folk der passer for de vaade, skimmelgrønne Øer, hvorfra Tycho Brahe blev forjaget, hvor Eleonore Uhlfeldt sad i Fængsel, Ambrosius Stub var Herremændenes Nar, og endnu mange, som hine ville behandles ilde, til Folkets Navn klinger som et Sagn! – Dog jeg udtrykker mig nok characteristisk for en udpebet Digter, dette mit Brev skulde trykkes og Kjøbenhavn fik et glad Minut! – Gid jeg aldrig saa dette Sted, gid den evige Gud aldrig lade en Natur, som min fødes der, jeg hader, jeg afskyr Hjemmet, som det jo hader og bespytter mig!

– Beed for mig til Gud! beed at jeg maa finde en hurtig Død, aldrig see et Sted, hvor jeg kun lider, hvor jeg er fremmed, fremmed, som intet Sted ude! – Dog nok herom, altfor meget! jeg veed Deres Hjerter har søsterligt følt for mig! jeg troer De vil tænke Dem ind i mine Følelser dette Øieblik! Dog bliv ikke bedrøvet! naar De læser dette er 8 a 9 Dage gaaet, jeg er en elastisk Natur, da er mit Sind roligere, da hader jeg – stille – mit Hjem! har ingen Feber, som i denne Time! – Jeg havde troet at dette Brev kun skulde have indeholdt Lystighed og Glæde – hvor vi kunne drømme! Broderen.

Lille Svends udtalelse om vejrliget

Det er et løjerligt vejr, vi har!
Det er, som holdt det folk for nar.
Nu er det tørt, så gaden sprøjter,
nu er det frost, man skal ud på skøjter,
så får man snestorm, man næppe kan stå,
men må ha'e Wendrichs stormhue på.

Alle små spurve synes blæst væk,
isen på søen har fået et knæk,
gamle personer på gaderne falde!
Glatisen giver en voldsom skalle!
Nu har vi skylregn, nu himlen klar –
det er et løjerligt vejr, vi har.

Dog, jeg vil ikke i vrede gå;
fryser det, tager jeg skøjterne på;
tør det, ser jeg, hvor dybt jeg kan bunde,
helt op på skafterne, nogenlunde.
Glat og snestorm! Jeg stormer hen;
falder jeg – så står jeg op igen!

H. C. Andersen (1875)

»Verden er ikke saa gal endda,«
sagde Skarnbassen,
»man maa bare vide at tage den«.

DET ER GANSKE VIST . . . H. C. ANDERSEN

EVENTYR:

Prinsessen på ærten (1836)
Støvlerne (1842)
Vanddråben (1848)
Det er ganske vist (1852)
Pengegrisen (1854)
Sneglen og rosenhækken (1861)
Bedstemoder (1845)

BILLEDBOG UDEN BILLEDER (1839)

Månen fortæller - 1., 14., 16., 17., 28. og 31. aften

SANGE og DIGTE

Spillemand spil på strenge (1832)
Lille Lisde ved brønden
Tyveknægten (1830)
Lille Svends udtalelse om vejrliget (1875)
Pantalones vise (Ravnen) (1832)
Ja, en drøm så dejlig (Herregårdsbørnene) (1832)
Fantasistykke i min egen manér (1829)
Martsviolerner (1829)
Avis aux lectrices (1830)
Oh, hvor jeg glæder mig (1832)
Tyrkisk drikkesang
Hjertets melodier (1830)
Soldaten (1829)
Dolores (1862)
Vandring i skoven (1870)
Venskabspagten
Det er liv at rejse
Montblank
Det fælles sprog (1862)
Granatæblet
Zigeunerpigen i Malaga (1862)
Sevilla (1862)
Hjemmet
De flyve over skyen (Meer end perler og guld) (1849)
Spanierinden (1862)
Pjat, pjat (1832)
Om væddeløb
Sundhed og godt humør (Ole Lukøje) (1850)
Bøgetræet
De lyve allesammen (1849)
September (1832)
Aftenen (1826)
Recension
Oldingen (1874)
Rosenkysset (1836)
Fortæl du lille fugl
Vidunderlige dejlige jord

Foruden citater, lejlighedsdigte, balvers og drillevers.

Ruth Maisie, Jørgen Fønss

H. C. Andersen og Aarhus Teater

Meer end Perler og Guld (eventyrkomedie - 16 gange) .	1900/01
Prinsessen paa Ærten (opera af Aug. Enna - 11 g)	1900/01
Den nye Barselstue (lystspil - 9 g)	1904/05
Den Usynlige paa Sprogø (dramatisk spøg - 9 g)	1904/05
Den lille Pige med Svovlstikkerne (opera af Aug. Enna - 17 g)	1904/05 + 1911/12
Store Claus og Lille Claus (børnekomedie - 19 g)	1925/26
Klods Hans (eventyrkomedie - 8 g)	1927/28
Fyrtøjet (eventyrkomedie - 7 g)	1930/31
Snedronningen (eventyrkomedie - 12 g)	1952/53
Klods Hans (eventyrspil - 40 g)	1974/75
Snedronningen (skuespil - ? g)	1976/77
Fyrtøjet (familieforestilling - ? g)	1978/79
Det er ganske vist . . . H. C. Andersen (cabaret)	1987/88

I anledning af H. C. Andersen's 100-årsdag
opførte Aarhus Teater

Den fattige Drengs Eventyr (H. Drachmann - 9 g) 1904/05

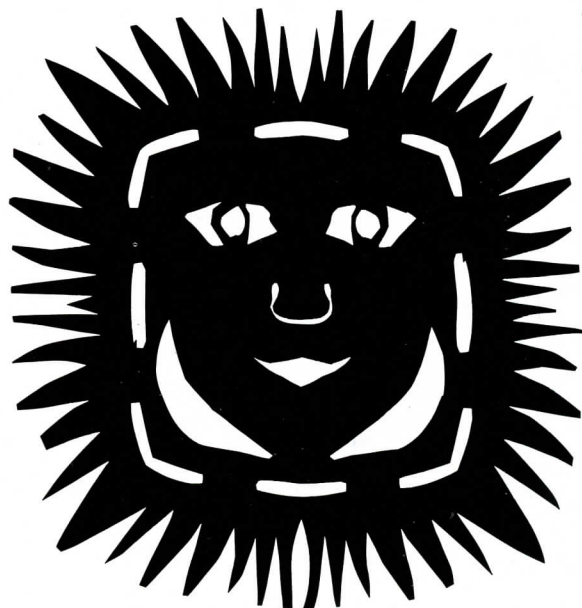
Regi: Claus Mydtskov
Suffli: Anette Walsøe
Belysningsmester: Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Jens Anker Olsen

Skræddersal: Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitører: Viggo Bay, Steen Jonassen
Overregissør: Steen Boutrup
Teknisk chef: Jørn Walsøe
Teaterchef: Palle Jul Jørgensen

Foto fra afsluttende prøver: Hans Oluf Tani
Plakat: Birgitta Steen
Programredaktion: Magnus Brandstrup, Jørgen Heiner
Tryk: Kannike Tryk A/S, Århus

Det er ganske vist... H.C. Andersen

- et poetisk rejseeventyr

Idé og iscenesættelse

JØRGEN HEINER

Musik og pianist:

BODIL HEISTER

Scenografi:

JØRN WALSØE

Kostumer:

HANNE GISSEL

Medvirkende:

JØRGEN FØNSS BODIL HEISTER

CASPAR KOCH

RUTH MAISIE JETTE SIEVERTSEN

Premiere 5. september 1987

Opføres frem til 10. oktober 1987

Aarhus Teater Scalafoyeren

Forestillingens varighed ca. 2 tim (incl. 15 min pause)

I
Børnesnak

II
Dansetid

III
Hjertets melodi

IV
Rejseliv

V
Titel og guldstjerne

VI
Udstillingsbillede

VII
Aftenlandskab